

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **M. S.**, narozena „X“, státní příslušnost Kubánská republika,
t. č. pobytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2018, č. j. OAM-610/ZA-P15-P06-PD1-2015,

takto:

- I. Žaloba **se** v rozsahu návrhu žalobkyně, aby soud vyslovil, že se žalobkyni prodlužuje mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců, **odmítá**.
- II. Žaloba **se** ve zbytku **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 8. 2018, č. j. OAM-610/ZA-P15-P06-PD1-2015, jímž nebyla žalobkyni podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana. Žalobkyně se dále domáhala toho, aby soud vyslovil, že se žalobkyni prodlužuje mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že po návratu do země původu jí stále hrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Poznamenala, že institut doplňkové ochrany je promítnutím zásady *non-refoulement* (zásady nenavrácení do země původu), která vyplývá zejména z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Podle této zásady nesmí být nikdo vrácen do státu, v němž by mu hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život nebo že bude vystaven mučení nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva pak podle žalobkyně vyplývá, že zásada *non-refoulement* má absolutní charakter a není vázána na žádné specifické důvody tak, jak je tomu u důvodů pro udělení azylu. Při posuzování hrozby vážné újmy je proto nutné zabývat se otázkou, zda cizinci hrozí vážná újma po vycestování z České republiky, tedy do budoucna.
3. Podle žalobkyně žalovaný sice v napadeném rozhodnutí konstatoval informace o zemi původu z různých zdrojů, nicméně poté se ve své argumentaci opřel jen o informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 a konzulární informace zastupitelského úřadu Kuby ze dne 14. 11. 2016. Informace poskytnuté zastupitelským úřadem Kuby však podle žalobkyně nemohou naplňovat podmínky § 23c zákona o azylu, neboť nelze očekávat, že by úřad země původu sám přiznal porušování svých lidskoprávních závazků. Žadatel o mezinárodní ochranu se přitom nemůže obrátit na zastupitelský úřad země původu a informaci tohoto druhu si zajistit a ověřit, jak to učinil žalovaný. Konzulární informace zastupitelského úřadu Kuby tudíž podle žalobkyně není transparentní, vyvážená ani důvěryhodná. K charakteru informací o zemi původu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 105/2008. Zdůraznila, že ani jednu z uvedených zpráv nelze považovat za aktuální. Žalovaný si sice zajistil i zprávy o zemi původu z roku 2018, při odůvodňování svého rozhodnutí však s nimi neoperoval. Vycházel pouze z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018 s poukazem na dekret z roku 2012, který novelizoval migrační zákon Kubánské republiky č. 1312 ze dne 20. 9. 1976 a změnil zákon č. 989 ze dne 5. 12. 1961. K závěrům žalovaného, že předmětný dekret rozšířil možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí a ukončil znárodňování majetku emigrujících osob, žalobkyně uvedla, že tato legislativní změna nastala již před rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany, a není tak zřejmé, proč žalovaný tuto informaci nevyhodnotil jako skutečnost bránící udělení doplňkové ochrany již v roce 2015. Fakt, že je na předmětnou změnu zákona odkazováno až nyní, budí podle žalobkyně pochybnosti o tom, zda žalovaný jen nehledá důvody pro neudělení doplňkové ochrany ve formální změně zákona, když jeho dodržování a vynutitelnost je věc jiná. Žalobkyně zdůraznila, že se nemůže jednat o tzv. podstatnou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

změnu okolností od doby prvního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, neboť předmětné okolnosti zde byly přítomny i před tímto rozhodnutím.

4. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nové znění zákonné úpravy je respektováno v drtivé většině případů, čímž implicitně připustil, že tu pro některé osoby nebezpečí vážné újmy stále existuje, pokud na dlouhou dobu vycestují do zahraničí. Podle žalobkyně přitom žalovaný nezdůvodnil, proč by žalobkyně neměla k takovým osobám patřit. Obdobně žalobkyně poukázala i na závěr žalovaného, který v napadeném rozhodnutí nevyloučil sledování osob vracejících se po dlouhodobějším pobytu v zahraničí ze strany kubánských úřadů. Žalobkyně vyjádřila pochyby nad tím, do jaké míry žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjmenované mezinárodní zprávy skutečně hodnotil. Pokud by postupoval v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle žalobkyně by zjistil, že situace na Kubě se výrazně nezměnila, tudíž nemohlo dojít k významné a trvalé změně okolností, která by odůvodňovala závěr, že žalobkyni již nebezpečí vážné újmy nehrozí.
5. Ohledně stále neuspokojivé situace na Kubě žalobkyně odkázala na Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 3. 3. 2017, Výroční zprávu Human Rights Watch 2018 a na Výroční zprávu Amnesty International 2018. Upozornila na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje na zprávy Amnesty International, avšak již neuvádí, z jakých konkrétních zjištění této organizace usuzuje na to, že v zemi došlo k podstatným a trvalým změnám situace, které odůvodňují neudělení doplňkové ochrany. Žalobkyně proto předložila soudu stanovisko české sekce Amnesty International, které popisuje problémy, jimž osoby na území Kuby v současné době stále čelí. Podle žalobkyně ze všech uvedených zpráv vyplývá, že se situace na Kubě nezměnila a stále zde dochází k porušování lidských práv. Žalovaný tudíž zprávy, na které v napadeném rozhodnutí odkazoval, nesprávně vyložil, a nepostupoval tak podle § 23c zákona o azylu. Na podporu svých tvrzení žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 4 Az 68/2017. Shrnuje, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejími tvrzeními, a nezjistil tak řádně skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí též označila za nepřezkoumatelné.
6. Závěrem žalobkyně poukázala na čl. 46 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zaručuje žadateli o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Procedurální směrnice dále stanovuje požadavek, aby řízení o opravném prostředku u soudu prvního stupně bylo obsahovalo úplné a *ex nunc* posouzení skutkové i právní stránky, a to včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Z uvedeného podle žalobkyně plyne požadavek, aby přezkumné řízení bylo nadáno mocí přímo udělit mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že nebyly zřízeny specializované tribunály nadané pravomocí přímo udělit mezinárodní ochranu a procedurální směrnice nebyla transponována, čímž její čl. 46 získal přímý účinek, mají podle žalobkyně soudy rozhodující ve správním soudnictví od 21. 7. 2015 pravomoc ve věci přímo rozhodnout. S ohledem na skutečnost, že žalovaný porušil zákonná ustanovení i ustanovení mezinárodních smluv, jimiž je Česká Shoda s prvopisem potvrzuje G. Z.

republika vázána, žalobkyně navrhla, aby soud rozhodl, že se žalobkyni prodlužuje mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popřel oprávněnost žaloby, neboť ta neprokázala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že k přiznání mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany v případě žalobkyně přistoupil z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť žalobkyně přesáhla zákonem povolenou dobu pro vycestování z vlasti, a hrozily jí tak ze strany kubánských úřadů problémy, které by mohly mít charakter zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. Po porovnání obstaraných informací se skutečnostmi uvedenými žalobkyní v řízení o udělení doplňkové ochrany a v řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný dospěl k závěru, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace v zemi původu žalobkyně ve vztahu k důvodům, pro které jí byla udělena doplňková ochrana, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný se zabýval zejména objektivními možnostmi občanů Kuby opouštět zemi své státní příslušnosti a opětovně se tam navracet. Za tímto účelem si obstaral příslušné migrační předpisy, konkrétní konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky a informace zastupitelského úřadu České republiky na Kubě. Žalobkyně v průběhu řízení uvedla, že v zemi původu žijí její rodiče a sourozenci, se kterými je v kontaktu, při návratu na Kubu by mohla využít pomoci rodičů. Nikdy nebyla politicky aktivní, nebyla členkou žádné politické strany ani organizace. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. V první žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že hlavním důvodem vycestování byla touha dokončit vysokou školu, a poté v České republice žít a pracovat. Žalovaný tyto skutečnosti posuzoval již v rámci původního řízení a neshledal je důvodnými pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany, doplňková ochrana byla žalobkyni udělena výhradně ve vztahu k migračním předpisům Kuby, které nevylučovaly její ohrožení nebezpečím vážné újmy v případě jejího opožděného návratu do vlasti. Žádné jiné potíže žalobkyně neuvedla.
8. Aby vyloučil možnost problémů v případě návratu žalobkyně do vlasti, obstaral si žalovaný informace o aktuálním dění na Kubě; vycházel například ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017, z migračního zákona Kubánské republiky č. 1312 ze dne 20. 9. 1976 ve znění dekretu č. 205 ze dne 26. 10. 2012 a z výroční zprávy Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018. Z obstaraných zpráv žalovaný zjistil, že v drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. Pokud tyto osoby neporušily ustanovení migračního zákona, nejsou jim ukládány sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě, nemění se ani jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. Nemají rovněž zásadní problém s reintegrací do společnosti a zpravidla nejsou ani omezeny v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. Žalovaný nezaznamenal Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob vůči neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí, ani neměl žádné informace o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci těchto osob. Z obstaraných informací podle žalovaného vyplývá, že od udělení doplňkové ochrany žalobkyni došlo na Kubě k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratu kubánských občanů do vlasti, kteří již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy, a tudíž již neexistují důvody, proč by se žalobkyně nemohla do země své státní příslušnosti vrátit.

9. Žalovaný konstatoval, že legalizace pobytu ani další žalobkyní uvedené skutečnosti nejsou relevantní z hlediska řízení o prodloužení doplňkové ochrany, neboť jeho podstatou je ochrana držitele doplňkové ochrany před návratem do země původu, pokud by mu tam hrozilo vážné, přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy z důvodů, které definuje zákon o azylu. Žalobkyní tvrzené důvody však spočívaly výhradně ve snaze o společný život s jejím manželem a synem na území České republiky či ve snaze o zlepšení celkové životní situace, což nelze podřadit pod § 14a či § 14b zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že neprodloužení mezinárodní ochrany nebrání žalobkyni, aby si svůj případný další pobyt na území České republiky upravila v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěním pobytového oprávnění. Žalovaný závěrem uvedl, že i z veřejně přístupných materiálů lze seznat, že na Kubě došlo k podstatnému zlepšení politických a bezpečnostních poměrů, což se promítlo v napadeném rozhodnutí. Nejedná se jen o novelizovaný zákon o migraci, ale další celou řadu aktuálních změn na Kubě, ke kterým došlo až po udělení doplňkové ochrany žalobkyni. S ohledem na výše uvedené a na skutečnost, že se žalobkyně neseznámila s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí, žalovaný označil v žalobě uvedené námitky za spekulativní a účelové.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

10. V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný nijak nereagoval na její tvrzení ohledně skutečnosti, že legislativní změny v rámci migračního zákona se uskutečnily již před původním rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany. Žalovaný naopak potvrdil, že se jeho závěry vztahují k drtivé většině případů, a tudíž hrozba újmy pro žalobkyni stále existuje. Žalobkyně dále zopakovala své pochyby o zprávách o stavu dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci na Kubě. Žalovaným uvedené mezinárodní zprávy totiž potvrzují, že se situace na Kubě výrazně nezměnila, a tudíž nemohlo dojít k významné a trvalé změně okolností. Žalovaný se podle žalobkyně nezaobíral informacemi z mezinárodních zpráv uvedených v žalobě, pouze zrekapituloval části mezinárodních reportů bez ohledu na další informace z těchto reportů vyvstávající. Dodala, že se žalovaný nevypořádal ani s jejím odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 4 Az 68/2017, podle kterého tvrzení občanů států uplatňujících represi v rozporu s mezinárodními standardy, jakými je např. Kuba, se mohou stát plausibilními snadněji než u občanů zemí, kde většinu tvrzených ohrožení dokážou vyvrátit objektivní zprávy o zemi původu. Podle žalobkyně na Kubě nedošlo ke zlepšení poměrů. Zdůraznila, že její tvrzení podporují mezinárodní zprávy, na něž odkázala v žalobě a které jsou v rozporu se závěry žalovaného, jenž nepostupoval podle § 23c zákona o azylu.

Správní spis

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 7. 2015 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž sdělila, že je státní příslušnicí Kubu, národnosti kubánské, vyznává křesťanství (pravoslavná církev), povinně byla členkou Svazu mladých komunistů, její zdravotní stav je dobrý a že svou vlast opustila, aby mohla studovat v České republice. K otázce, z jakých důvodů požádala o udělení mezinárodní ochrany, vysvětlila, že měla dvě možnosti, buď se vrátit na Kubu, nebo zůstat v České republice. Na Kubu se vrátit nechtěla, protože tam byla špatná situace a hodně problémů. Strach měla jen z toho, že jí nedovolí na Kubě pokračovat ve studiu, protože je znenadání skončila, a také kvůli svým rodičům. Uvedla, že člověk, který se vrátí ze zahraničí, je středem pozornosti, považují ho za nedůvěryhodného, zvláště když se vrátí z České republiky, která je považována za nepřítel Kubu. Navíc je na Kubě diktatura a na křesťany se tam nepohlíží dobře, jelikož se má za to, že jsou napojeni na USA. Kdyby se na Kubu vrátila, tak by již do zahraničí nemohla vycestovat, protože byla v České republice. Dále uvedla, že svou situaci chce řešit obnovou studentského pobytu, má však problém s doložením peněz na bankovním účtu. Kdyby se jí však podařilo získat azyl, mohla by pokračovat ve studiu, univerzita navíc studentům finančně pomáhá. V příloze k žádosti o udělení mezinárodní ochrany doplnila, že se na Kubu nechce vrátit také kvůli špatné ekonomické a politické situaci a obávám, že natočila video, kde se vyjadřuje k demokracii.
12. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 7. 2015 žalobkyně uvedla, že na Kubě měla ekonomické problémy, jako mají všichni Kubánci, její rodině chyběly peníze na jídlo i na ostatní věci, rodiče museli mít dvě zaměstnání. Vyjádřila obavu, že by mohla mít při návratu problémy kvůli křesťanství, které začala praktikovat z vlastní vůle během svého pobytu v Evropě. Přiznala však, že o problematice svobody vyznání na Kubě toho příliš neví, o těchto problémech ví pouze z komentářů Kubánců, které si vyměňují mezi sebou. K uveřejnění videa na youtube uvedla, že se přidala k ostatním Kubáncům, kteří se začali vyjadřovat obecně ve věcech demokracie a svobody projevu. Ve videu mluvila o demokracii, o tom, co viděla v České republice. Popisovala, co viděla ve svém okolí. Konkrétně se zmínila o svobodě účastnit se jakékoli události, přidat se k jakékoli straně a vyznávat jakékoli náboženství. Dále o výhodách demokracie a kapitalismu. Vyzvala Kubánce, aby o těchto věcech začali přemýšlet. Dodala, že politika ji přímo nezajímá, nicméně možnost vyjádřit svůj názor ji zaujala. Video bylo na youtube přibližně dva dny, pak je ale odstranila, jelikož by mohlo negativně ovlivnit její rodinu na Kubě. Neví, jestli její video někdo z představitelů Kubu viděl, myslí však, že takové věci někdo sleduje. Závěrem uvedla, že by chtěla mít možnost zůstat v České republice, nadále zde studovat a pracovat.
13. Dne 10. 1. 2018 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany, v níž uvedla, že je na Kubě špatná situace a diktatura a že má v České republice manžela a syna. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 6. 6. 2018 k předestřeným změnám na Kubě uvedla, že jí matka sdělila, že je to na Kubě stále hrozné a že se nic nezměnilo. Nový prezident patří ke stejné straně a sdílí názory, které zastával Fidel Castro. Když se ujímal funkce, prohlásil, že bude pokračovat v budování socialismu a v politice, která se na Kubě provádí již šedesát let. Pokud jde o otevření americké ambasády na Kubě, poznamenala, že nyní za prezidenta Donalda Trumpa se již vztahy mezi USA a Kubou nezlepšují a americké velvyslanectví se podle jejího názoru dokonce zavřelo. Podle žalobkyně se tedy na Kubě nic nezměnilo, stále se obávala, že by měla po svém návratu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

problémy. K otázkám ohledně obav z návratu na Kubu žalobkyně zopakovala, že by mohla mít problém s dalším cestováním do zahraničí, jinou hrozbu nedokázala popsat.

14. Dne 7. 8. 2018 byla žalobkyně seznámena s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují Výroční zprávu Human Rights Watch – Kuba ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Kuba z ledna 2018, Výroční zprávu Amnesty International 2018 – Kuba ze dne 22. 2. 2018, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017, Úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky – zákon o migraci ze dne 20. 9. 1976 v novelizovaném znění a prováděcí předpisy k zákonu o migraci ze dne 19. 7. 1978 v novelizovaném znění, Konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v České republice a Informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP. K uvedeným podkladům se žalobkyně nijak nevyjádřila, nechtěla se s nimi blíže seznámit, ani nenavrhla jejich doplnění.
15. Následně dne 9. 8. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci 6. 9. 2018.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
17. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považoval soud za nezbytné reagovat na návrh žalobkyně, aby soud přímo rozhodl o udělení mezinárodní ochrany, neboť v České republice dosud nedošlo k ustanovení azylových tribunálů obdařených pravomocí přímo udělit mezinárodní ochranu. Soud k tomu předně uvádí, že nezpochybňuje přímý účinek čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, který byl již dovozen judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Azs 156/2018-22, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud deklaroval, že „... podle ustálené judikatury vychází soud při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z uvedeného pravidla však existuje výjimka mj. v případě existence právní normy, jež má před uvedeným ustanovením aplikační přednost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131). Takovou normou s aplikační předností je čl. 46 odst. 3 ... procedurální směrnice.“ Nicméně s výkladem žalobkyně ohledně přenesení pravomoci rozhodnout o udělení mezinárodní ochrany ze správního orgánu na soudy rozhodující ve správním soudnictví se již nelze ztotožnit.
18. Předmětné ustanovení procedurální směrnice se především týká možnosti žadatele o mezinárodní ochranu domáhat se u soudu posouzení jeho aktuální situace, tj. nikoli jen skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu. Uvedený závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, dostupného na www.nssoud.cz, podle kterého „[v] posuzované věci byla žádost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelem podána dne 11. 7. 2016, a je tedy nepochybné, že se na jeho případ čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vztahuje, s čímž souvisí mimo jiné i možnost namítat i v soudním řízení nové, dříve neuplatněné skutečnosti.“ Zdejší soud proto uzavírá, že předmětné ustanovení procedurální směrnice má toliko aplikační přednost před § 75 s. ř. s., nicméně již nijak nemodifikuje ta ustanovení s. ř. s., která soudy předepisují, jakým způsobem může o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu rozhodnout.

19. Soud připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. je soud oprávněn (vyjma zamítnutí žaloby) pouze zrušit napadené rozhodnutí (případně včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí, a v určitých případech též moderovat výši uloženého trestu za správní delikt (srov. § 65 odst. 1, § 76 odst. 1, 2 a § 78 odst. 1 až 4 s. ř. s.). Soud rozhodující ve správním soudnictví však v tomto typu řízení (a ani v žádném jiném) rozhodně není oprávněn přímo rozhodovat o udělení mezinárodní ochrany. Soud proto danou část žalobního nároku podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl, neboť v tomto rozsahu se jednalo o návrh nepřipustný.
20. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nekonkretizovala, v čem tuto vadu spatřuje, soud napadené rozhodnutí podrobil přezkumu z hlediska této námitky taktéž pouze v obecné rovině. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů při rozhodování vycházel, a vypořádal se s tvrzeními, která žalobkyně uvedla během správního řízení jako důvody pro prodloužení doplňkové ochrany. Na základě zpráv o zemi původu žalovaný vyhodnotil, že na Kubě došlo k zásadním a trvalým změnám situace, a proto udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Vysvětlil přitom, že se zejména zabýval objektivními možnostmi občanů Kuby opouštět svou zemi a opětovně se tam navracet. Zabýval se rovněž sdělením žalobkyně o nových skutečnostech, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, přičemž uzavřel, že žalobkyně tvrzené skutečnosti nelze podřadit pod žádný z § 14a a § 14b zákona o azylu.
23. Toto odůvodnění vyhodnotil soud s přihlédnutím k okolnostem případu a k vlastním tvrzením žalobkyně jako dostačující a napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Soud dodává, že žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, jejíž zkoumání je předmětem další části tohoto rozsudku.

24. Soud se dále zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutečného stavu věci spočívající v tom, že žalovaný vycházel při rozhodování jen ze dvou zpráv o situaci v zemi původu, z nichž jedna je podle žalobkyně nepoužitelná pro svou neaktuálnost a netransparentnost.
25. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.
26. Nezbytnými náležitostmi zpráv o zemi původu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, dostupných na www.nssoud.cz, v nichž uvedl, že „... při používání informací o zemích původu je nutné dodržet následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.“ K požadavku aktuálnosti zpráv o zemi původu se Nejvyšší správní soud blíže vyjádřil v usnesení ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „[a]ktuálnost informací je přitom nutné posuzovat případ od případu; nelze paušálně stanovit, jak staré musí informace o situaci v zemi původu být, aby z nich bylo možné vycházet“ (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 6 Azs 36/2011-81, dostupné na www.nssoud.cz). Dále Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, dostupném na www.nssoud.cz, poznamenal, že „[j]e třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí.“
27. Z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný si jako podklad pro své rozhodnutí vyžádal celkem šest zpráv o zemi původu pocházejících z různých zdrojů, z nichž pět je z období let 2017 až 2018, kdy nejstarší z těchto je zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 3. 3. 2017. Jedinou zprávou z roku 2016, konkrétně ze dne 14. 11. 2016, je Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky. Vzhledem ke skutečnosti, že pět ze šesti zpráv nebylo v den vydání napadeného rozhodnutí starších než 18 měsíců, soud je považuje za aktuální ve smyslu § 23c písm. c) zákona o azylu. Žalobkyně navíc v žalobě netvrdila, že by se situace na Kubě oproti stavu popsanému v těchto zprávách pro ni jakkoli zhoršila. Soudu proto není zřejmé, jak konkrétně mohla tvrzená neaktuálnost zpráv o zemi původu žalobkyni poškodit.
28. Poukazuje-li žalobkyně v žalobě na Stanovisko Amnesty International o stave lidských práv na Kube, soud zdůrazňuje, že tento dokument není datován a byl zpracován podle informací z výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 a informací uvedených ve zprávě Freedom House, Freedom in the world 2017, Cuba. Zjevně se tedy jedná o dokument méně aktuální než zprávy o zemi původu žalobkyně, které si opatřil žalovaný (např. Výroční zpráva Human Rights Watch – Kuba ze dne 18. 1. 2018 a Výroční zpráva Amnesty International 2018 – Kuba ze dne 22. 2. 2018). K obsahu předmětného stanoviska proto soud nepřihlížel.
29. Pokud jde o Konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky, soud k ní uvádí, že samostatně by svou aktuálností zřejmě neobstála, nicméně je nutné na ni nahlížet v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kontextu § 51 odst. 1 a § 50 odst. 4 správního řádu a lze ji použít podpůrně spolu s jinými zprávami o zemi původu (k tomu srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Stejným způsobem soud hodnotí i skutečnost, že byla tato zpráva vypracována zastupitelským úřadem státu, o němž se informace zjišťují, který může inklinovat k tomu, že zprávy o vlastní zemi nepodá dostatečně objektivně. Pokud však žalovaný předmětnou zprávu použil jen jako jeden z důkazních prostředků, kdy další podklady tvořily např. zprávy od nezávislých mezinárodních organizací, soud neshledal v tomto postupu žalovaného žádné pochybení.

30. K námitce, že žalovaný při své argumentaci vycházel jen z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky a Konzulární informace zastupitelského úřadu Kubánské republiky, soud uvádí, že žalovaný výslovně na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že se zabýval zejména objektivními možnostmi občanů Kuby opouštět svou zemi a opětovně se tam navracet, přičemž jen pro posouzení této problematiky si obstaral hned čtyři různé zdroje, a to migrační předpisy Kubánské republiky, Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky pro praktickou realizaci návratu občana Kuby do jeho vlasti, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky a informace zastupitelského úřadu České republiky na Kubě. Nadto žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí citoval z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018. Tvzení žalobkyně, že se žalovaný argumentačně opřel pouze o dvě výše uvedené zprávy, proto není opodstatněné. Soud doplňuje, že při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany jsou rozhodující především tvrzení a argumenty samotného žadatele (zde žalobkyně), se kterými se musí žalovaný vypořádat, přičemž ověření žadatelem uvedených důvodů žalovaný provádí i za pomoci zpráv o zemi původu. Jestliže žalovaný vyhodnotil informace poskytnuté žalobkyní jako azylově nerelevantní, nebylo nutné, aby v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentoval všemi nashromážděnými zprávami o zemi původu, když ze strany žalobkyně nebyla během řízení vznesena taková tvrzení, která by odůvodňovala předpoklad hrozby pronásledování či nebezpečí vážné újmy podle § 12, resp. § 14a zákona o azylu.
31. Dále se soud zabýval námitkou, že v případě žalobkyně nelze shledat žádnou změnu okolností, neboť legislativní změny v migračních zákonech Kuby byly provedeny již před původním rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany žalobkyni, a nemohou proto být důvodem pro neprodloužení doplňkové ochrany. Soud k této námitce uvádí, že otázkou vlivu migračních zákonů Kuby na posouzení žádosti o prodloužení doplňkové ochrany se zabýval Nejvyšší správní soud v již citovaném usnesení ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „[o]dstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému nelze v tomto postupu vytýkat pochybení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 27/2010-87).“ Z uvedeného tudíž vyplývá, že v případě země, jako je Kuba, nelze již ze samotné skutečnosti, že byl určitý právní předpis přijat nebo že nabyl účinnosti, usuzovat na to, že bude i reálně státními orgány aplikován přesně podle svého obsahu. Zdejší soud proto pokládá za nezbytné po přijetí nové právní úpravy (nebo novelizace stávající právní úpravy) po určitou dobu vyčkat, jak bude užívána v praxi. Po tuto dobu je podle názoru soudu přirozeně zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

legitimní přiznat potenciálně dotčené osobě časově omezenou doplňkovou ochranu, dokud nebude možné vyhodnotit, jak státní orgány dotčený předpis v praxi používají.

32. V nyní posuzovaném případě žalovaný svůj závěr o tom, jak jsou kubánské migrační zákony aplikovány, odůvodnil výše uvedenými zprávami o zemi původu žalobkyně, ze kterých vyplývá, že v důsledku legislativních změn opravdu i v praxi došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky, kdy aplikace nové právní úpravy rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí. Zároveň bylo žalovanému prostřednictvím těchto zpráv potvrzeno, že reálně nehrozí kubánským občanům v případě jejich návratu do vlasti žádný postih, resp. že takový případ není evidován. Pokud žalobkyně vyčítá žalovanému, že rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany i přesto, že migrační zákon je respektován jen v drtivé většině případů, soud k tomu uvádí, že z uvedených zpráv je zřejmé, že zbylé případy tvoří političtí aktivisté, které vládní režim na Kubě vnímá jako hrozbu; žalobkyně však k této skupině osob nepatří a ani to o sobě v žalobě netvrdila. Postup žalovaného proto soud hodnotí jako správný a nevyvolávající pochybnosti o tom, že k podstatné změně situace v zemi původu žalobkyně skutečně došlo.
33. Na tomto závěru nemůže podle názoru soudu nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně (podle svého tvrzení) během pobytu v České republice natočila video, ve kterém mluvila o demokracii, kapitalismu a svobodách. Sama žalobkyně totiž při pohovoru dne 10. 7. 2015 přiznala, že předmětné video bylo na internetu vystaveno jen dva dny, a poté je sama odstranila, neboť by mohlo negativně ovlivnit její rodinu (zda se tak skutečně stalo, žalobkyně tehdy ani později neuvedla). Při dalším pohovoru konaném dne 6. 6. 2018 se žalobkyně o předmětném videu již vůbec nezmínila, a to ani v souvislosti s možnými problémy spojenými s návratem na Kubu, a proto se lze domnívat, že krátké vystavení předmětného videa na internetu nadále nepovažovala za podstatné. Zmíněné video pak rozhodně ze žalobkyně nečiní politickou aktivistku, kterou by kubánská vláda mohla vnímat jako hrozbu.
34. Poté se soud zabýval námitkou, že žalobkyni hrozí po návratu do země původu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
35. K žalobkyní tvrzenému nebezpečí vážné újmy soud uvádí, že žalobkyně sice poukázala na toto nebezpečí, nicméně dále neuvedla, v čem konkrétně hrozbu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání pro svou osobu spatřuje. Soud proto vychází z toho, že tuto hrozbu žalobkyně vyvozuje ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 a Výroční zprávy Amnesty International 2018, které v žalobě cituje a které jsou zároveň součástí správního spisu. V uvedených zprávách

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se např. uvádí, že osoby, které se snažily legálně migrovat, byly vyslýchány policií, pokutovány, šikanovány, zastrášovány a propouštěny ze zaměstnání. Osobám, jež se pokusí tajně vycestovat, hrozí trest odnětí svobody až na tři roky. Z dalších zpráv pak jednoznačně vyplývá, že různým formám perzekuce čelí toliko osoby společensky a politicky aktivní, které veřejně vystupují proti kubánskému režimu. Do této kategorie osob žalobkyně zjevně nepatří, neboť na Kubě nijak proti tamnímu režimu nevystupovala, byla členkou Svazu mladých komunistů a zemi původu opustila jen proto, že chtěla studovat v České republice (nikoli z důvodu pronásledování pro její politické názory). Tvrzení žalobkyně o jejích obavách z možného postihu na základě uveřejnění videa o demokracii na internetu soud pokládá za nepodložené, zvláště když žalobkyně uvedla, že již po dvou dnech předmětné video smazala. Její čin navíc zjevně nedosahuje intenzity akcí kubánských protivládních aktivistů, o kterých se hovoří v citovaných zprávách o zemi jejího původu.

36. Jak již soud naznačil výše, v řízení o udělení mezinárodní ochrany je směrodatné především to, co tvrdí samotný žadatel, kdy zprávy o zemi původu mohou následně tato tvrzení osvědčit, nebo vyvrátit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupném na www.nssoud.cz, k charakteru azylového řízení a úloze zpráv o zemi původu poznamenal: *„Řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“*
37. Zdejší soud považuje za klíčové, že žalobkyně při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly být relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně naopak zastávala postoj, že na Kubě se politická situace od původního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany v ničem nezměnila. Své stanovisko nezměnila ani při seznámení s podklady rozhodnutí, ke kterému přistoupila velmi laxe a shromážděné dokumenty si ani blíže neprostudovala. Jedinou novou skutečností proto bylo tvrzení žalobkyně o jejím manželovi a synovi, kteří pobývají na území České republiky. Žalovaný se však i s touto tvrzenou skutečností vypořádal, když správně shledal, že ji nelze podřadit pod žádný z § 14a a § 14b zákona o azylu. V takové situaci bylo úkolem žalovaného především vyhodnotit, zda trvají důvody, pro které byla doplňková ochrana původně udělena, tj. zda trvá nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu v důsledku vycestování žalobkyně ze země původu na dobu delší než tamním zákonem povolenou. Jak již soud uvedl výše, žalovaný při svém rozhodování vycházel ze zpráv o zemi původu žalobkyně, z nichž vyplynulo, že jeho původní pochybnosti o respektování migračního zákona se nepotvrdily, a tudíž dospěl k závěru, že důvody udělení doplňkové ochrany pominuly a v případě návratu žalobkyně do vlasti jí nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje.
38. Po přezkoumání obsahu správního spisu soud uvádí, že žalobkyně během řízení o prodloužení doplňkové ochrany ani v podané žalobě neuvedla jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, publ. pod č. 42/2003 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že by neudělením mezinárodní ochrany byla porušena zásada *non-refoulement*, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod či čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Soud zdůrazňuje, že smyslem a účelem zákona o azylu je především poskytnout ochranu osobám pronásledovaným pro uplatňování politických práv v zemi původu nebo osobám, jež mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají. Přetrhání sociálních, rodinných či ekonomických vazeb v zemi původu, špatná ekonomická situace či obecně špatné vztahy mezi státy nejsou skutečnostmi relevantními z pohledu zákona o azylu ani důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany.

39. Z výpovědí žalobkyně učiněných v původním řízení o udělení mezinárodní ochrany i v řízení o prodloužení udělené doplňkové ochrany se nicméně soudu jeví jako hlavní motiv pro získání, resp. prodloužení doplňkové ochrany žalobkyně legalizace jejího pobytu na území České republiky. Soud k tomu vede zejména skutečnost, že žalobkyně v původním řízení netvrdila žádné skutečnosti, které by přímo odůvodňovaly udělení doplňkové ochrany, kterou jí žalovaný udělil na základě svého vlastního šetření o zemi původu žalobkyně. V žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobkyně navíc výslovně uvedla, že kromě špatné situace na Kubě a panující diktatury svou žádost podala také z důvodu, že má v České republice manžela a syna. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud k tomu dodává, že legalizace pobytu nemůže být ani důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany, neboť žalobkyně může své pobytové oprávnění řešit v režimu zákona o pobytu cizinců.
40. Z výše uvedeného vyplývá, že soud nezjistil namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné) a vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonně). V mezích žalobních bodů shledal soud žalobu zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. července 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)